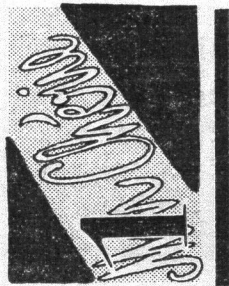

MORD PÅ MON CHÉRIE

Egentligen var allsammans tidningsstreckens fel.

Så här ligger det till: jag skulle aldrig blivit inblandad i den där affären med mordet på Café Mon Chérie om journalisterna hade visat samma medborgerska hyfs som de flesta andra yrkesarbetande i detta land, nämligen att stanna på sina platser och sköta sina jobb - som busschaufförerna, städerskorna och bartenderna.

Men det gjorde de alltså inte. De strejkade, och sannolikt av samma föga originella skäl som fått alla andra att strejka alltså Vår Herre lockoutade Adam och Eva: för att få råd med en öl till i veckan.

Men låt mig börja från början, om inte annat så för att det är en tradition som vuxit sig stark. Allt fler gör på det viset.

Så här ligger det till: jag sover dåligt. Jag är helt enkelt inte bra på det. Elaka tungor - inte minst mina fränkskilda fruar gör sig gällande i sammanhanget - skulle påstå att man inte kan sova utan ett gott samvete, och att jag inte haft ett sådant sedan

mig sysselsatt. Den hindrar mig från att bli sinnessjuk.

Och dessutom ger den mig det som mina föräldrar alltid rekommenderade: massor av frisk luft.

I varje fall så frisk som man kan få den i en storstad nu för tiden.

Men, som sagt: journalisterna strejkade. Tidningarna kom inte ut.

Och därmed var min midnattsritual förstörd.

Så utan en enda tidning kretsade jag i stället runt Rådhusplatsen, utan mål och mening. Jag hälsade på ett par thalidomidduvor som stod och försökte blåsa upp fjäderna så att de liknade fåglar - en syn som till förvåning påminde om det man ser när Köpenhamns överborgmästare försöker likna en politiker. Jag såg ett par bögsnoare komma upp från den underjordiska toaletten med äldre herrar vid sin sida, äldre herrar med stjärnor i ögonen och sedlar i innerfickorna. Jag såg några neju-måste-vi-bara-se-till-ut-komma-hern-sällskap samlas vid taxihållplatsen. Jag glodde ilsket mot den släakta justitiedingen.

Och så drog jag, denna behagliga sommarkväll, tillbaka på Vesterbrogade.

Då hände det: regnet kom. Regn är egentligen ett för millit ord. Det var inte bara regn, det var en syndaflojd av det slag man så sällan upplever i det här landet, det var en repris på själva Syndaflojden, iscensatt av en Cecil B de Mille för filmen om

Men ni känner kanske inte alls till Mon Chérie?

Mon Chérie är en nattkrog. Man öppnar ungefär 22 och stänger bortåt 05. Om affärerna går bra kan man eventuellt låsa dörren och fortsätta servera till långt fram på dagen.

Det händer då och då.

Mon Chérie har sett bättre dagar: det ska ni veta. Det kom till för knappt hundra år sedan, och var då det ställe där stadens kända ansikten samlades och "kvickheter" blixtrade genom luften medan bourgogneglaset höjdes. Det har målats många tavlor av berömda personer på Mon Chérie, då, när statsmän, konstnärer och mecenater möttes där. Det finns till och med en litteraturforskare från Århus som har skrivit en hel bok om en känd diktarens anknytning till Mon Chérie, inte minst med avseende på den epokgörande af-ton då en annan diktare under kraftiga applåder hällde sin grogg över honom, den förste diktaren - vilket efter vad det sägs styrkte honom, den förste diktaren, att samma kväll fatta det historiska beslutet att lämna sitt fädernesland och resa till Rom, vilket återigen skulle visa sig bli epokgörande i dansk litteraturhistoria.

Nu för tiden fattas det knappast några viktiga beslut på Mon Chérie. Inget mer epokgörande i alla fall, än om nästa drink eller var - och med vem - man ska tillbringa natten.

Man ser fortfarande spår av

Men i kväll lyste neonskylten lockande.

För att det inte kom några tidningar. För att det regnade. För att...

Jag gick in.

Krogen var sig lik till förvåning. För en människa är ett år lång tid. Ett år kan göra dig till far eller mor, till föräldralös, till horkarl, till narkoman, till bankchef. För en krog är ett år inte ett dyft, stället som Mon Chérie är oföränderligt sig själva. Mon Chérie hade samma matlor, samma draperier och samma stolar som jag mindes.

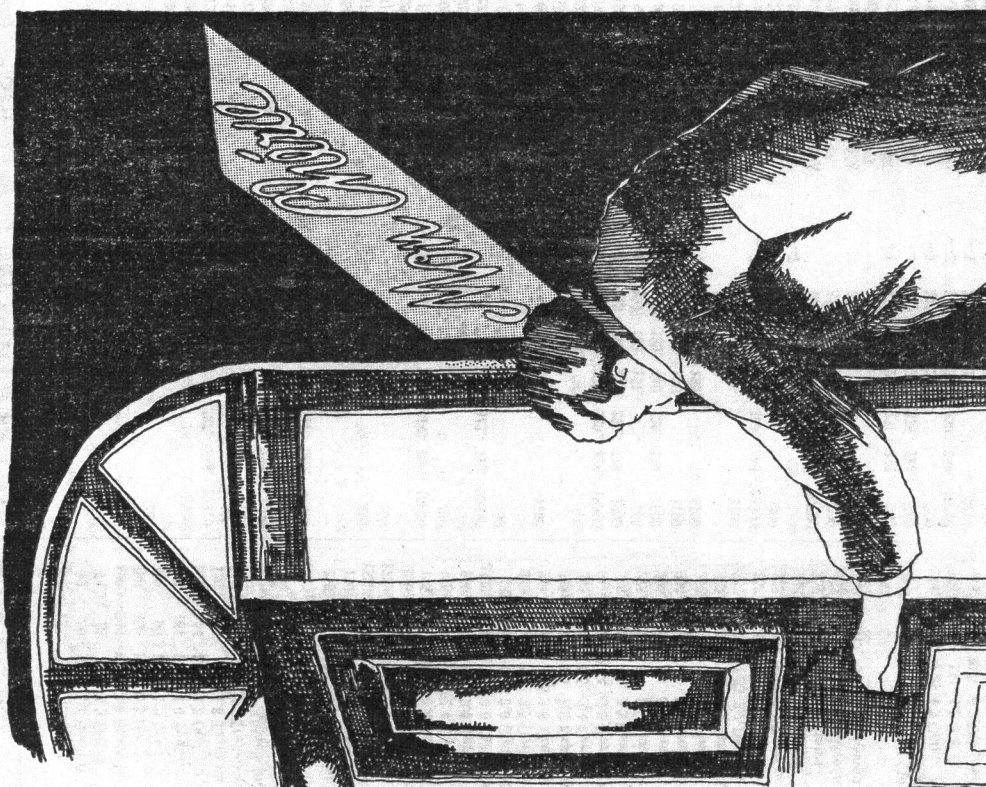
Och samma belysning: ett gult ljus, som lammade allt i ett skumt tobaksbermångt halvdukkel.

Jag hittade ett ledigt bord framför en ensam herre och beställde min whisky medan jag såg mig omkring och kände igen en del av stamgästerna från förra gången, kompletterade med ett par nya.

Aven bordet stod som de brukade, och stamborden fanns fortfarande kvar. Stamborden var journalistbordet och skåde-spelarbordet, vilka var för sig samlade representanter för två av Mon Chéries flugaste kundgrupper.

På den lilla scenen som en gång sett bättre tider stod Eva Erotica och sjöng, ackompanjerad av inte mindre än fem storvuxna män på diverse instrument.

Men ni känner kanske inte till Eva Erotica, den Super-Sexiga Sångerskan?

att jag inte haft ett sådant sedan jag konfirmerades, undantaget de tillfällen jag drabbats av total minnesförlust. Vilket för övrigt som med den stadigt ökande alkoholkonsumtionen blir dyrare och dyrare att uppnå.

För att beveka sömnens gud (som garanterat är en gudinna, eftersom detta kön har en förbluffande välutvecklad förmåga att lägga under sig allt centralt i tillvaron) brukar jag därför ta en promenad genom stan omkring midnatt. Jag strosar ner mot Is-tedgade och går runt på smågatorna, släntrar igenom Hovedbanegården och hamnar till sist via Vesterbrogade någonstans vid Rådhusplatsen. Det är den vanliga rundan.

Och för att trots allt ha något slags ärendet brukar jag avsluta den med att köpa ett par farska tidningar på Rådhusplatsen, just när de släpps ut tryckpressarna.

Det finns säkert några som inte fattar det här - än en gång skulle jag kunna nämna mina fränskilda fruar som lysande exempel - men den tidning man får i händerna vid midnatt är inte detsamma som samma tidning morgonen därpå, lika lite som den fralla man köper hos bagaren kl 07, doftande nybakat, är detsamma som samma fralla på eftermiddagen. Frallor ska komma direkt från bagarens ugn, varma och lika nya som det barn som just kommit ut ur sin mors sköte utan att ens ha fått ett personnummer. Tidningar ska man köpa vid midnatt, när lukten av trycksårta ännu finns kvar och det fortfarande lysar i tidningshusets fönster eftersom febrilt flitiga medarbetare sätter vidare med andraupplagan.

Därav promenaden. Den gör på sätt och vis detsamma för mig som scientology eller statskyrkan gör för andra: den håller

cul B de Mille för filmen om Noaks ark. Det var ett skylfall, ett blixtnabbt rasieranfall från Ovan.

Det kom med ens, utan förvarning. Det var inte tal om ett par droppar som artigt annonserade skylfallens ankomst som ett visst kort, det var heller inte tal om en gradvis övergång från mild midnattstorka till regn. Det bara fanns där, och låt sig inte ignoreras.

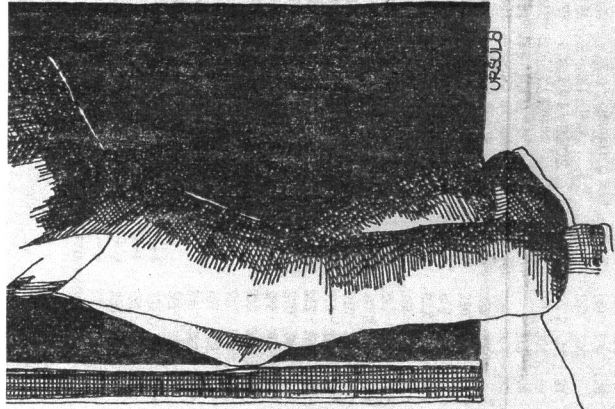
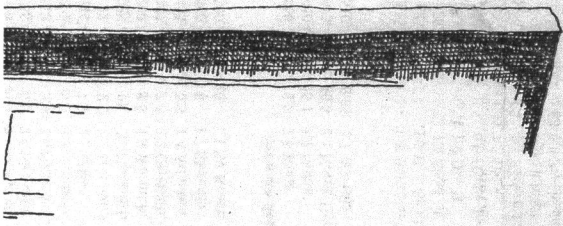
Jag blev genombliöt på en minut. Tro inte att jag överdriver, jag vet det, för jag stod mitt emot Hovedbanegården och strirade funderade på om jag skulle kunna lura mig själv till att äta en. Det lär vara så nyttigt att äta, sågs det. Mina fränskilda fruar åt flera gånger om dagen.

Hovedbanegårdens klocka visade 00.18 medan jag funderade på smørrebrødet. Den var 00.19 när jag definitivt gett upp projektet.

Och den var 00.20 när jag var genombliöt.

Jag var förvisso inte ensam om det. Trafiken på Vesterbrogade var fortfarande hektisk. De sista medtagna besökarna surrade och snurrade ut genom Tivolis portal. Biopubliken gled ut från de små olika Cinema I-II-III-A-B-C-korn-och-se som ligger tätt här, gned sig i ögonen och försökte - som man alltid försöker - vända tillbaka till verkligheten och Vesterbrogade efter filmdrömmen. Och folk som skulle hinna med sista-täget-förbindelser till förorterna, allihop med avgång från Hovedbanegården ca 00.30, försvann åt det hållet och gick förmodligen och funderade över om de skulle hinna med en sista snabböl på perrongen innan loppet var klart för dagen.

00.20 var de alla genombliöta, och jag hade det egendomliga nöjet att än en gång kunna kon-

TECKNING: URSULA WILBY

Man ser fortfarande spar av ställets tidigare storhet. Där finns röda sammetsdraperier, det ligger tjocka mattor på golvet, det finns förmåna gammaldags läderstolar med guldknappar i siten. Men draperierna är slitna, mattan ännu sjaskigare än min och guldknapparna i de flesta fall bortrivna av tankfulla gäster som suttit och mediterat över de två tidigare nämnda pressande problemen, vars relevans alltid framstår särskilt tydligt på ställen som Mon Chérie.

I dag är Mon Chérie snarast en tillflyktsort för dem som en gång var, föredlingarna - de som inte ens kan bestämma sig för att resa till Rom, eftersom de dyft för om de överhuvudtaget reser någonstans. Mon Chérie har blivit förlorarnas ställe.

Det är på Mon Chérie ni fram på natten kan träffa den skåde-spelerska som slog igenom så totalt och framgångsrikt 1962 och som ni, när ni hör namnet, inte fattar att ni inte har hört talas om sedan dess. Det är på Mon Chérie ni kan träffa den kände journalist vars betraktelser ni var van att dagligen läsa i er tidning, tills de plötsligt en dag var borta. Det är på Mon Chérie ni kan hälsa på ett representativt urval av de tidigare blivande förmågorna i vissa yrken.

Samtalen är därefter: antingen berättar man om vad man gjorde en gång i världen, eller så rackar man ner på dem som gör samma sak i dag. Inte allt för komplicerat. Och i bakgrunden svävar det diskreta hoppet om att de aktiva man talar om också snart ska vara färdiga och utspelade och sluta sig till gruppen av stamgäster på Mon Chérie.

Jag har aldrig varit särskilt förjust i det stället. Det var ett år sedan jag hade varit där senast.

DANGETSÅG...

Jo, visst gör ni det. Ingen i detta land kan var okunnig om Eva Erotica - ingen som någon läst en veckotidning eller satt på P3. Naturligtvis kan ni hela hennes historia, från modelljobbet under skoldagen tills hon blev "vår mest erotiska sångerska".

Det såg lustigt ut med dessa fem bredaxlade killar som kunde ha byggt hus eller grävt diken, men som nu satt och klickade runt Eva Erotica.

Hon höll på med en sång om en kille som stuckit sin kos. Poängen i sången var att hon inte brydde sig så mycket om det, hon hade redan kollat in en annan. Hon gjorde det mesta möjligt för att inte bli utslagen av den. Hon plutade med läpparna och vispade runt med rummet medan hon ormade sig runt mikrofonen med rullande höfter.

Jag undrar vad hon får per kväll, tänkte jag. Eva Erotica var inte ung längre, och i den branschen är ungdom allt. Spånstuga brost!

Eva Erotica måste vara i fyrtioårsåldern.

Jag beställde en whisky till. Jag fick den och betalade den, men jag hann aldrig dricka den. Just som bandet värmdes upp inför nästa nummer med lite klingelklang hördes ett högt starkt ljud som trängde igenom de begynnande ackorden.

Det var ett pistolskott. Det låt som det kom bakifrån.

Jag vände mig om och försökte se var det kom ifrån. I det skurmma ljuset gick det inte att se.

Däremot var det enkelt nog att se var kulan hamnade och avslutade en kulas korta liv.

I magen på Eva Eroticas baksida.

Fortsättning i morgon!

MORD PÅ MON CHÉRIE

Det var inget tvivel om saken: han dog på fläcken. Han hann inte ens ropa till eller se chockad ut, han bara föll ihop mitt i ett ackord och lade sig vid sidan av basen. De föll nästan i en och samma duns.

Musiken upphörde. En kvinna skrek någonstans i lokalen.

Bartendern gjorde ett tecken åt dörrvakten. Dörrvakten låste dörren med detsamma. Bartendern tog telefonen och slog snabbt.

De var så effektiva att man kunde tro att det var vardagsmat att det sköts en basist eller två på Mon Chérie.

Eva Erotica och hennes band stod på scenen som statyer i en park.

Bartendern var uppenbarligen en man med ett fast grepp om tillvaron. Han gick upp på scenen och lånade Evas mikrofon. Det var först när han stod i strålkastarljuset som jag kände igen honom som Kurt, den Kurt som för ett par år sedan hade arbetat på mitt stamkafé, Stjernecaféen.

Han sa kort och gott att det begåtts ett mord och att polisen snart skulle komma. Under tiden bad han alla att vara lugna.

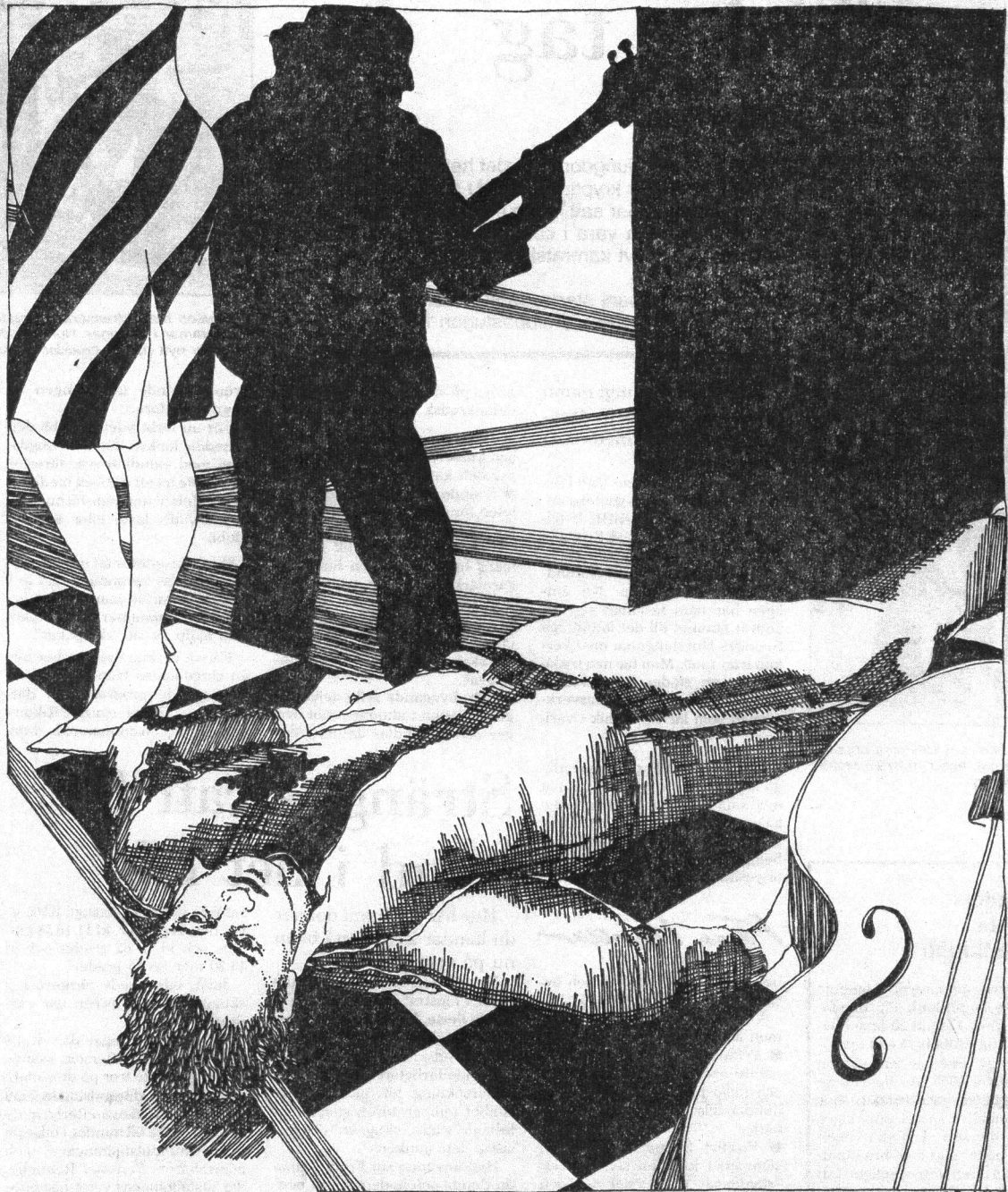
Varken mer eller mindre. Några började omedelbart bana sig fram mot dörren, som om de ogärna ville vara kvar när polisen kom.

Det blev de dock tvungna till. Dörrvakten var stor och stark. Och när han tyckte att de kom för nära visade han dem att han också hade en pistol.

De satte sig ner igen. Serveringen fortsatte men ingen verkade roa sig. Musiken hittade ett tomt bord till höger om mig. Eva Erotica snyftade. Gitarristen mumlade något lugnande.

Pianisten verkade alldeles handfallen. Trummisen tände sin pipa och ryckte på axiarna, som om han ville understryka att såna är de, basisterna, hopplöst opålitliga.

Så gott det nu gick såg jag mig omkring bland resten av gästerna som satt utspridda i lokalen. Det var ingen stor kväll, och för Mon Chérie var det fortfarande tidigt så församlingen var någor-

URSULA

TECKNING: URSULA WILBY

Av DAN TURÉLL

Gudfäder lever och andas och dör på det sätt som annars bara förunnas medlemmar av kungahuset: de bestämmer så länge de kan dra andan. När de inte längre klarar det har de redan sört

När jag återvände till baren hade polisen kommit – fem man stark, ledd av den allestädes närvarande polisinspektör Ehlers från stationen vid Halmrevet. Han hälsade inte särskilt

– Det finns ett musikerrum ni kan låna, sa han sen. Men det är visst rätt snuskigt.

– Värre än här inne? frågade Ehlers sarkastiskt. OK, jag tar det. Var vänlig och skicka in or-

Tiden gick. Kurt stod i baren och putsade helt i onödan glaset ytterligare en gång. Alla hade blivit tämligen tysta igen. Alla var rödögda. Sminket rann på kvinnorna.

lunda överskådlig.

Vid journalistbordet satt fyra, tre män och en kvinna. Vid skådespelarbordet sex, tre av varje sort. Vid fönsterbordet ett litet sällskap på två välklädda herrar, ledsagade av lika många blondiner som jag ofta sett ute på gatan och om vars stråvsamma yrke det inte rådde något tvivel. Längre bak satt två ensamma flickor, och på två ställen satt en ensam herre, en av dem var han bakom ryggen på mig. Totalt 18 människor, 19 med mig. Och så var det musiken, eller resterna av den: 5 människor. Plus bartender, servitör och dörrvakt - i allt 27 människor.

27 levande människor. Och ett lik, en död basist som drog till sig all uppmärksamhet.

Om bara de förbannade tidningarna kommit ut.

Jag såg upp mot scenen igen, där basisten fortfarande låg som han fallit, han och basen sida vid sida. Jag såg hur alla satt och oupphörligt stirrade på liket som om de väntade sig, eller hoppades, att det bara var ett skämt, ha-ha, bara en del av showen, han reser sig upp igenom om ett ögonblick.

Men det var inget skämt och inte någon del av showen. Han skulle aldrig resa sig mer, så enkelt var det.

Jag gick fram till Kurt och fick en whisky vid baren.

- Det här kommer att ta hela natten, sa jag. Vi ska förhöras, vi ska visiteras. Ett djävla sätt att tillbringa natten på.

- Tja, sa han. Det enda goda är att tidningarna inte kommer ut. Om den här historien kom i tryck kunde vi lika gärna slå igen butiken med detsamma.

- Tvärtom, sa jag. Folk skulle strömma hit för att se det ställe där Eva Eroticas basist blev skjuten under arbetet. Det skulle vara alla tidners reklam.

- Det kommer inte ägaren att hålla med om.

- Vem är ägaren?

- Manuel Thomsen.

Det var inte så att jag blev överraskad när jag hörde det. Det var mera - som man säger på en fest, när man upptäcker att ens bordsdam varit klasskamrat med ens fru - ytterligare ett bevis på hur liten världen är.

Inte minst sett från Istedgade. Manuel Thomsen var för tillfället Vesterbros Gudfader.

för att det finns en kronprins som kan ta över jobbet.

Manuel - mer känd som "Svarte Manuel" - hade varit högerhand åt den förra bossen, Den Magre. Den Magre hade genom ett långt liv byggt upp ett imperium av kaféer, hotell, bordeller och narkotikacentraler. När Den Magre dog - skjuten av en antikvariatsbokhandlare från Absalonsgade, mannen begick självmord strax efter - hade Manuel med majestätisk självklarhet tagit över hans affärer. Jag visste att de var många. Jag visste inte att Mon Chérie var en av dem.

- Det är nog bäst jag ringer till honom, sa Kurt.

Han slog numret och stod länge vid telefonen utan att få svar. Så ryckte han på axlarna och la på luren.

- Vem var den där killen? frågade jag och pekade på liket.

- Känner honom inte särskilt väl, sa Kurt. Jag vet bara att han heter Hugo - Hugo Schantz. Han får 200 per kväll, och jag fattar inte hur han bär sig åt för att leva på det. Bar sig åt, menar jag. Kanske hade han något arbete vid sidan av.

- Vem i helvete vill skjuta en basist?

- Ingen aning, svarade Kurt. Personligen har jag aldrig skjutit en basist. Kanske en gitarrist skulle göra det, om basisten spelade falskt.

Han verkade inte särskilt nerslagen över mordet, men varför skulle han vara det? Det var inte hans bror eller far eller vän. Det var inte ens hans basist.

Inte min heller.

Jag gick ut för att kissa. De döda kan strunta i det, men de levande ska kissa tills de dör.

Jag ställde mig framför pissoren och bestänkte stans kloaker med resterna av min whisky.

Jag gick bort efter en bit papper att torka av djuret med. Jag var tvungen att böja mig ner efter rullen vid sidan av toaletten. När jag bockade mig såg jag något som blänkte bakom toaletten, i det lilla mellanrummet mellan sätet och väggen där folk vanligtvis stoppar ner sina insmugglade fickpluntor.

Det var en pistol.

Jag skulle just ta den, när jag kom att tänka på polisens förkärlek för fingeravtryck. Jag låt den ligga.

hjärtligt, men han halsade. Vi kände varandra. Det var tur att det var han.

Kurt höll på att berätta den korta historien om aftonens begivenheter och Ehlers lyssnade uppmärksam.

- Och inga gäster har sluppit ut? frågade han när Kurt var klar.

- Nej.

Ehlers såg sig omkring, på det slitna möblemanget, de många flaskorna och glasen, och tobaksröken som böljade i det gulaktiga ljuset. Han granskade var och en, som om han var säker på att mördaren skulle avslöja sig själv bara han stirrade tillräckligt intensivt på honom.

- Jag tror att pistolen ligger ute på herrtoaletten, upplyste jag i artig ton.

Ehlers gick bort till sina män. En av dem skickade han till dörrvakten, en annan ut på toaletten. Den tredje tog han med sig till liket, som den fjärde höll på att fotografera.

Snuten från herrtoaletten kom tillbaka med pistolen invirad i en näsduk. Snutar är förmodligen de sista exemplaren av det utdöende släkte som använder ordentliga näsdukar.

- Jag kan slå vad om att det inte finns några fingeravtryck, sa han beklagande.

- Vi försöker i alla fall, sa Ehlers. Se till att få hit den där läkaren!

Mannen löd. Många snutar är efter vad det sägs mycket duktiga på att lyda.

- Och vad har då Ni att berätta? frågade Ehlers.

- Inte mer än Kurt, svarade jag. Jag hade varit här i max tio minuter när det hände. Jag satt och såg mot scenen. Alla satt väl och såg på scenen. Mördaren hade starka nerver. Det är en satans risk att ta, om nu någon inte såg däråt.

- Jo, men det gör man ju, inte sant? sa Ehlers trott. När det finns en scen så ser man på den. Ja, ja, det finns inget annat att göra än förhörs och visitation. Åh, Bendtsen...

Snut nummer fyra vände sig. - Bendtsen, ring efter ett par kvinnliga konstaplar för kroppsvisitation. Och börja ta namn och adresser på gästerna.

Så vände han sig mot Kurt: - Har ni något rum, där jag kan tala med folk?

Kurt såg ut som om han helst ville säga nej.

kestern till mig. Ja tack, hela högen - sångerskan också. De andra får vänta. Ja, de ska vänta, jag struntar fullständigt i om de har bråttom... ja, jag ska själv säga det till dem.

Den här gången var det polisinspektör Ehlers som klättrade upp på scenen och grep Eva Eroticas mikrofon.

En spant intresserad publik betraktade hans korta, breda kropp och spretiga skägg. Som läget var tilldrog han sig större uppmärksamhet än Eva Erotica hade gjort.

Han förklarade torrt och långsamt att det - som de flesta förmodligen lagt märke till - skett ett mord, och att det var nödvändigt att kroppsvisitera och förhöra samtliga närvarande. Han hoppades i allas intresse på samarbetsvilja, för ingen skulle komma därifrån förrän allt var överstökad, och ju mer man samarbetade desto kortare tid skulle det ta.

Utän applåder gick han ner från scenen och drog sig tillbaka till musikerrummet med Eva Erotica och hennes kvartett.

Stämningen var tryckt. Det var bara stamborden och de mest berusade som fortfarande beställde in drinkar.

Två av snutarna genomsökte systematiskt golvet.

Jag gick fram och tillbaka i kafé. Jag var den ende som rödde sig. De andra satt som dockor i ett vaxkabinett.

Vid skådespelarnas bord hörde jag en av flickorna säga, att det var fantamej tur att de inte blev inblandade i det här medan det kom ut tidningar.

Vid journalisternas bord hörde jag en halvdrucken herröst påpeka, att det var själva fan att det inte kom ut några tidningar när man ramlade rätt in i en sån här historia.

Smaken är delad.

Röken lade sig tätare och tätare. Då och då kom det nya gäster och bankade på dörren, men de avvisades av dörrvakten med att det var stängt på grund av en olyckshändelse. De försökte titta in, men kunde inte se något från dörren. De gick därifrån, skakande på huvudet.

Polisläkaren kom och rev och siet i basisten Hugos lik. Två kvinnliga konstaplar anlände och gick in på Mon Chéries 'kontor' bakom baren tillsammans med en av blondinerna från fönsterbordet.

En efter en fördes de närvarande herrarna och damerna in till kroppsvisitering för att därefter hamna hos Ehlers för förhör. En efter en hämtades de av Bendtsen, och medan jag gick runt och betraktade det hela märkte jag, att det inte var en enda som inte såg skuldmedveten ut när han eller hon gick in - alla vi vuxna blev nervösa av undersökningen. Alla uppförde vi oss som skolelever som väntar på att bli inkallade till rektor och som sitter med hjärtat i halsgropen och inte vet vem som är näst i tur. Många kände nervöst över sina flickor när de gick in.

Antingen var det inte så gott om rena samveten i stan eller så berodde det på att det rena samvetets trofaste tillskyndare inte träffades så ofta på Café Mon Chérie. Jo, så var det nog.

Timmarna försvann i ett töcken. Det fanns ingen klocka över baren och jag hade ingen. Klockan kunde vara tre, kanske fyra, kanske till och med fem? Utifrån trängde varken ljud eller ljus in genom Mon Chéries tunga, tätade gardiner. Därinne var allt sig fortfarande likt: en som gick ifrån bordet med Bendtsen, en annan som kom tillbaka, en ny som gick.

Det liknade en lek på ett barnkalas, uppfunnen av en fantasi-full faster till brorsonens tioårsdag.

Och under tiden snokade två konstaplar runt, medan den tredje betraktade oss med den pigga och vakna blick han lärt sig på polisskolan.

Jag tyckte jag hade sett den där synen i veckor. Jag tyckte den kändes mer bekant än åsynen av mitt eget orakade ansikte i badrummet om mornarna.

Jag tänkte, att nu måtte det väl för fan snart vara min tur.

Just som jag tänkte det sa Bendtsen:

- Och så var det Er tur.

Jag reste mig lydigt och följde med.

Just som jag - ledsagad av Bendtsen - gick mot dörren till musikerrummet kom kvällens andra speciella överraskning.

Ännu ett skott som dånade i den tysta lokalen.

**Fortsättning
i morgon!**

MORD PÅ MON CHÉRIE

Det är märkligt så fort man vänjer sig vid att det skjuts då och då, det tar inte mer än en enda kväll. Första skottet var en chock, andra skottet var bara en snabb tillbakablick på en chock. Det var nästan som att ta en slurk av värdinnans kaffe, upp-täcka att det är beskt och vara nära att kasta upp, men i samma stund se att hon glör på en och förbindligt leende ta en klunk till.

Tänkte jag.
Men det här skottet lät *annorlunda*. Det var fortfarande ett skott, visst, ett fullvärdigt myndighetskontrollerat skott, men det var ett annat slags skott än det förra, det som dödat Hugo Schantz.

Det annorlunda ljudet berodde på att det kom framifrån.
I ett halvmörkt skitigt rum, fullt med flaskbackar, med ett enda litet fyrkantigt fönster som tycktes visa att morgonen grydde utanför, det man på Mon Chérie kallade musikerrummet, satt polisinspektör Ehlers från Halmatorvet bakom ett bord som svämmade över av anteckningar, askfat och glas.

I högra handen hade han en pistol. Den darrade ännu i hans grepp.

Han såg intresserat bort mot väggen.

På väggen hade han uppenbarligen hängt en metallskiva som han hittat, Gud vet var. I metallskivan fanns ett hål.

Utan att bry sig om varken Bendtsen eller mig – och vad gäller polisassistent Bendtsen ska jag inte klandra honom, ingen skulle ha frågat efter honom utan anledning – gick han lugnt och ställa fram till metallskivan, tog upp en fickkniv ur kavajen och började metodiskt att gräva fram kulan. Han hade ett märkligt uttryck i ansiktet, som jag såg honom där i profil – till hälften som om han hade roligt, till hälften som han höll på att kräkas.

en pistol, men som hann stoppa undan den i tid, till skillnad från de andra med deras sprutor och checkar. Men det är alltså inte den där pistolen som använts vid mordet.

– Behöver man inte en expert för att fastställa det? frågade jag.

– Jo, rent juridiskt. Men jag har varit i armén, och jag är amatörexpert på ballistik. Den här kulan är av en annan kaliber än den doktorn plockade fram ur Hugo Schantz. Det var därför jag började skratta. Ni får ursäkta om jag sårade era ädlare känslor.

– Absolut inte.

– Jag tänkte väl det. Men nu ska jag säga Er en sak: Var vänlig och ge mig ett redigt svar på en fråga, som de flesta av vittne-na besvarat utan att vara överens. Säg mig: Har Ni sett några andra pistoler, än den från toaletten, här i kväll?

Jag tänkte efter en stund. Man vill ju gärna vara juste i sådana lägen.

– Nej, jo... Vänta ett tag: jo, naturligtvis – dörrvaktens...

Ehlers såg ut som en välfödd huskatt som fått vad den tillkommer, men som trots allt kanske kunde klara av en skål grädde till.

– Dörrvaktens?

– Ja, jag såg den när han hindrade dem som ville smita sin väg när de såg mordet...

– Jaså, det gjorde han...

– Ja.

– Det var mycket vänligt mot polisen.

– Hämta dörrvakten, sa Ehlers till honom.

Bendtsen gick pliktskyldigt. Dörrvakten såg inte underlig ut när han kom. Han såg ut som det han var: en dörrvakt. Han var så anonym som bara dörrvakter och hotellreceptionister kan vara.

– Får jag låna er pistol? sa Ehlers.

Dörrvakten gav den till honom. Ehlers tecknade åt Bendtsen och skickade iväg honom igen.

Ehlers avlossade ett skott mot metallskivan. Återigen gick han fram och grävde ut kulan, men den här gången log han inte när han granskade den.

– Inte den, sa han lakoniskt.

Han satte sig på stolen ett ögonblick och såg ut som om all världens bekymmer vilade på hans axlar, och som om resten av världen borde vara en aning mer tacksam för att han tagit dem på sig. Han såg ut som om han tänkte mer intensivt än någon annan gjort sedan andra världskriget.

Så rätade han på sig.

– Naturligtvis, sa han.

Han öppnade musikerrummets dörr. Det var naturligt tyst i kafé. Utanför blev det allt ljusare.

– Kurt! ropade han.

Kurt kom in.

– Har inte du en pistol i baren? frågade Ehlers.

Kurt såg ut som om det var ett samtalsämne han ogärna berörde.

syster till dörrvakten Gruzowski, och det var så Gruzowski hade fått jobbet. Gruzowskis äldre bror, den ensamme mannen bakom mitt bord – som hette Ivan och hade en entreprenörfirma – hade under en längre tid hängt ihop med Eva Erotica, men hon hade gett honom på båten för Hugo Schantz. Mycket enkelt.

– Ivan klarar inte av sånt, sa Kurt. Det gör han bara inte.

– Och då grep brorsan in? frågade Ehlers sarkastiskt.

Kurt ryckte på axlarna. Det betydde: ja. Det betydde: det är det i alla fall ingen annan än de två som förstär.

Ett ögonblick senare var Kurt utanför dörren, och dörrvakten Gruzowski innanför. Han nekade inte till något. Han sa överhuvudtaget ingenting.

Fråga efter fråga lämnades obesvarad.

Under tiden tänkte jag på Eva Erotica, denna fyrtioåriga sångerska som fortfarande hade sådan makt över männen att de sköt ner varandra, för att hon föredrog en framför en annan. Jag såg henne framför mig i det gulaktiga scenljuset och funderade över vad de sett hos henne.

Som jag satt där och tänkte på det, och som Ehlers satt och lät frågorna hagla över Gruzowski, rätade han sig plötsligt upp från en framåtböjd ställning och såg Ehlers rakt i ögonen. Ehlers hade, trött av att upprepa samma frågor, slutit ögonen en sekund.

efter hand alla sina slutsatser bekräftade. Han förhörde även Eva Erotica en gång till, men hon ville inte säga något.

Det var först fram på förmiddagen som han berättade för mig att han hittat ett avskedsbrev från henne i Ivan Gruzowskis ficka. Det var då han hade kommit på det.

– Men tänka sig, sa han – matt av sömnbrist och spänning – tänka sig att broder hämnar broder på det viset!

Det kan ha berott på sömnbrist för min del också, men just då fann jag det närmast vackert. Jag kunde inte låta bli att för ett ögonblick tänka på om någon av mina bröder skulle ha skjutit en flicka som gjort slut med mig. Nej, det skulle de inte. Nej, det skulle de aldrig ha gjort.

Jag tänkte med ny respekt på Eva Erotica, som inte bara hade förmågan att få män att bära sig dumt åt, utan till och med att få män att bära sig dumt åt på andra mäns vägnar.

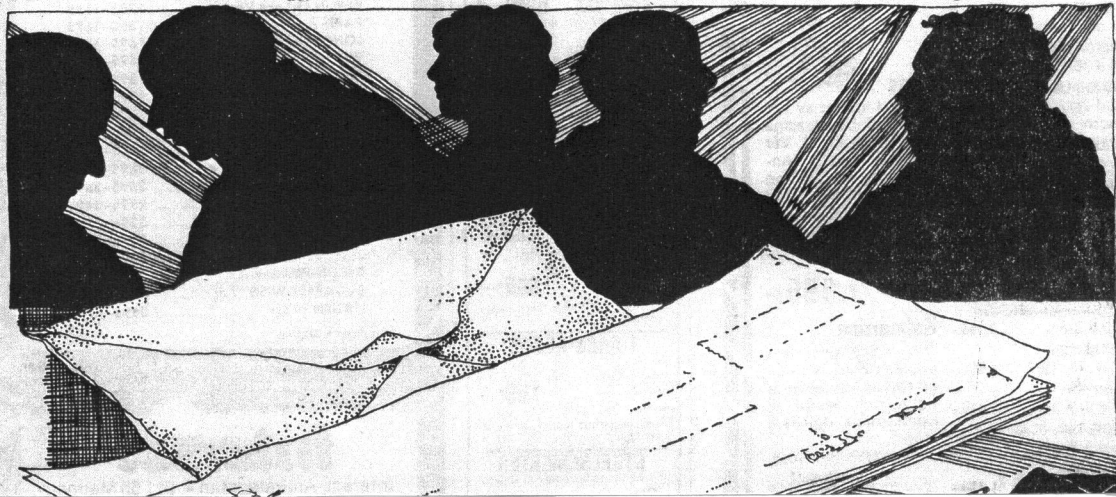
Jag tänkte, att Eva Erotica nog trots allt var kvällens förlorare. Hon hade mist både sin älskare och sin basist.

Jag kunde redan se annonsen i Musiker-Tidende.

Å andra sidan var hon också kvällens vinnare. I varje fall var hon i livet och på fri fot.

Och tack vare broder dörrvaktens solidaritet var Ivan Gruzowski det också.

Kanske skulle de två finna varandra igen.

Han fick fram kulan och tittade noga på den. När han granskade den uppförde han sig som en pompös kritiker på en konstutställning: han tog ett halvt steg tillbaka, knep ihop ögonen och stirrade stint på den igen – som om han ville hypnotisera den, som om han ville få den att förstå att han var den ende som verkligen såg vad den hade att ge.

Så kastade han den med en plötslig rörelse, som en liten pojke med en boll, upp i luften, fängade den igen – och började skrocka.

Jag säger skrocka – ett ord jag aldrig använt förr – för jag vet inte vad man annars skulle kalla det. Det var ett skratt, men det var ett fruktansvärt skratt, ett illavarslande skratt. Det lät som ljudbandet till en skräckfilm.

Till och med Bendtsen som var Ehlers medarbetare till vardags, till och med jag som tidigare arbetat tillsammans med honom på ett fall värre än det här – till och med vi stelnade för ett ögonblick när vi hörde det, som om vi hade sett en varulv mitt på ljusan dag.

Ehlers samlade sig på en sekund, men han log fortfarande triumfatoriskt när han såg på oss och med betoning på varje enskild stavelse sa:

– Jag tänkte väl det. Det är inte den här pistolen.

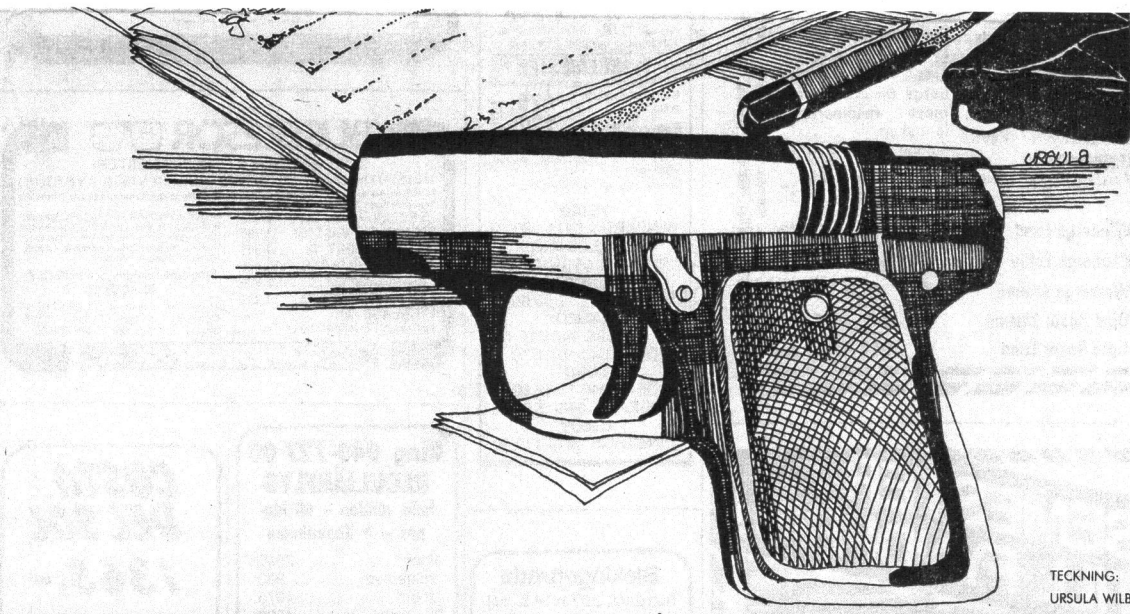
Kanske hade jag fått några whisky för mycket, kanske hade bara natten varit för lång, kanske vara exempel bara alltför smittande. Jag började också skratta.

Bendtsen såg ut som en respektfull vårdare på ett sjukhem som har fått besked om att låta patienterna hållas 'inom rimliga gränser', men att gripa in 'i rättan tid'.

– Det är inte så konstigt, sa Ehlers. Det är faktiskt allt annat än konstigt. Alla har något att dölja. Nästan alla har dessutom något i fickorna, som de gärna vill dölja. Det är det som är så roligt när man visiterar en grupp människor.

– Och vad hittade ni?
– Det vanliga.
– Och vad är det vanliga?
– Det var en som hade tio gram hasch på sig. Det var en som hade två rör morfin och en engångsspruta. Det var en med en väldigt stor kniv i jackfickan, fast i en mycket vacker slida. Och det var en, en dam, som egendomligt nog hade sin bordskavaljers checkhäfte i sin handväska, ett missförstånd, menade hon – det tyckte han också.

– Och så, fortsatte han, så var det uppenbarligen en som hade

TECKNING:
URSULA WILBY

Av DAN TURÉLL

– Ja.
– Vet ni vad han heter?
– Nej.
– Gruzowski.
– Rysk invandrare?
– Knappast nykommen. Han talar flytande danska. Men vet Ni vad jag har upptäckt?
– Nej, berätta.

– I kväll fanns det 27 personer här på Mon Chérie när mordet ägde rum. Åtta av dem arbetade här, 19 var gäster. Man kan betrakta de här grupperna på många sätt. Man kan t ex se det så att det var 18 herrar och nio damer. Man kan dela upp dem i par. Man kan dela upp dem på de yrken de påstår sig utöva...

– Ja, sa jag, än sen då?
Ehlers brukade inte pladdra på det här viset.

– Alltså, svarade han, skulle det inte förvånat mig om här fanns t ex två Hansen eller två Sörensen. Men att hitta två Gruzowski på en gång...

– Två Gruzowski?
– Den ensamme mannen bakom Er hette också Gruzowski. Jag erinrade mig svagt ett ansikte jag sett i det gulaktiga ljuset innan jag satte mig ner för vad som verkade vara minst två dygn sedan. Innan jag hade beställt den första drinken, när jag kom in från det drypande regnet som jag glömt bort för längesedan.

Jag var trött. Jag fattade inte ett dyft av det hela.

Det var lite lugnande att se att Bendtsen absolut inte heller gjorde det.

Ehlers bara stirrade på honom och viftade otåligt med handen.

– Jo, sa Kurt. Med licens.
– Låt oss titta på den, sa Ehlers.

– Men... sa Kurt.
– Men vad då? sa Ehlers.
– Men ingenting, sa Kurt.
– Gå och hämta den, sa Ehlers till Bendtsen.

Efter ett ögonblick kom Bendtsen och Kurt tillbaka med en pistol, invirad i ytterligare en av polisens charmiga näsdukar.

Ehlers lutade sig fram i stolen när han såg på den. Han sköt inte ens mot metallskivan. Han bara luktade på den, såg ut som om han smekte den, och lade den så på bordet.

– Det är inte din pistol, sa han sedan. Du har visst bytt pistol i kväll, inte sant?

Kurt sa fortfarande ingenting.
– Med dörrvakten, va? sa Ehlers. Snacka nu! Det gäller dig eller honom!

Kurt sa fortfarande ingenting.
– Det kvittar, sa Ehlers otåligt och trött, som om champagne-triumfen gått ur honom och han blivit alldeles likgiltig för allt ihop.

– Det kvittar. Det här är mordvapnet, och du har fått det av någon och gett honom ditt eget. Det kvittar. Jag griper er helt enkelt bägge två.

– Han är min sväger, sa Kurt. Det var det första han sa.

Så berättade han hela historien i tre meningar.

Han, Kurt, var gift med en

Gruzowski utnyttjade den sekunden och sträckte sig efter pistolen som låg på bordet framför Ehlers.

Jag gav till ett idiotiskt och fåfängt varningsskrik. Bendtsen fick fram sin tjänstepistol med en förbluffande hastighet och stod redo. Ehlers såg ut som om han ville hypnotisera Gruzowski.

Inget spelade någon roll. Gruzowski riktade pistolen mot sin egen panna och tryckte av. Sedan sjönk han ihop och ramlade omkull och drog stolen med sig.

Genom väggarna kunde jag höra upphetsningen i kafégästernas röster. Med ens hade det blivit ett surr, som för en bisvärm igenom lokalen.

Gruzowski blödde som om en hel flod höll på att tränga ut genom hans panna, som om hela Volga länge hållits tillbaka av en provisorisk, nu brusten fördämning.

För ett ögonblick liknade Ehlers Mannen Med Lien, sådan man minns honom från medeltida målningar: Döden som kommer och skördar, när han tyckte tiden är inne.

Eller också höll jag bara på att bli hysterisk.

I varje fall var det över nu, men trots det tog det ett par timmar till. Polisläkaren kom och undersökte dörrvaktens lik, en super-special-expert på pistolkom och kontrollerade hela kvällens skörd, och Ehlers fick

Kanske skulle det vara omöjligt för all framtid.

Det var mitt på ljusa förmiddagen då vi – nu 26 personer – släpptes ut från Mon Chérie med order om att senare installa oss på omständligt anvisad tid och plats.

Det regnade inte längre. Det var strålände solsken. Det lyste otroligt starkt i ögonen.

Det hade varit en hård natt, bara för att slinka in på Mon Chérie för en drink. Hugo Schantz, basist, var död. Peter Grunowski, dörrvakt, var död. Två stora förluster.

Och de var inte de enda förlusterna. Vi hade alla blivit av med något. En av gästerna hade förlorat sitt hasch, en sitt morfin, en sitt med möda tillskansade checkhäfte, två luder sina ärligt tillkämpade byten, några förmodligen sin sinnesfrid för ett tag – och ett helt bord med journalister en bra historia.

Själv hörde jag till dem som haft tur. Jag hade bara blivit av med min pistol – den, som jag inte har licens på och som jag därför så omsorgsfullt både gömt och hittat bakom herrtoaletten.

Och Gud vet vad en ny skulle kosta mig.

Det är som jag säger: om bara de förbannade tidningarna hade kommit ut!

Översättning:
Anders Hammarqvist